

Arrest

nr. 97 626 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 april 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 juni 2012 en 26 juli 2012.

1.3. Op 28 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een etnische Tadzjiek bent en de Afghaanse nationaliteit bezit. In 1381 (2002-2003) heeft uw grootvader een stuk land gekocht. Aangezien dit zeer veel in waarde is gestegen hebben bepaalde mensen, met name Nadir en Jenaid, hun oog op deze grond laten vallen. Nadir is de neef en Jenaid de schoonbroer van Mohammad Qasim Fahim, de vice-president van Afghanistan. Ongeveer vijf jaar geleden hebben die mensen een muur laten bouwen op deze grond. Later, nadat hij een document heeft bekomen van de mensen van wie uw grootvader deze grond had gekocht, heeft uw oom Said Daood, een voormalig parlamentslid, een televisieploeg ter plaatse laten komen en heeft de muur dan afgebroken. Later heeft hij een boer laten wonen op de grond om een oogje in het zeil te houden. Omdat deze werd lastiggevalen door de burens die samenwerkten met Nadir en Jenaid besloot uw oom om een veiligheidsagent ter plaatse te sturen. Iets meer dan een jaar geleden zei uw moeder u dat uw oom wilde dat u zelf eveneens af en toe een kijkje ging nemen op de grond om te zien of alles in orde was. Uw oom bewaarde daar ook tapijten die hij verkocht. Op 15 qaus, wanneer u daar was, kwamen er enkele mensen ter plaatse. Zij beschuldigden jullie ervan geen vergunning voor die veiligheidsagenten te hebben. De veiligheidsagent die op dat moment ter plaatse was, Rashid genaamd, schoot daarop een waarschuwingsschot in de band van hun auto. U belde uw oom die onmiddellijk afkwam. Hij belde vervolgens met de minister van Defensie van Afghanistan. Deze zou hebben gezegd dat die mannen in fout waren en weg moesten gaan. Dit deden zij ook nadat uw oom hen dit zei. Op 17 dalaw werd Rashid vermoord door handlangers van Nadir en Jenaid. Enkele dagen later ging u opnieuw naar de grond kijken en werd u benaderd door hen. Zij zeiden u dat u de eigendomsakte van de grond moest te pakken krijgen en aan hen moest overhandigen. Indien u niet zou gehoorzamen zouden zij u vermoorden. Wanneer u thuis kwam heeft u dat tegen uw moeder gezegd. Uw moeder heeft dat vervolgens aan uw oom verteld en vroeg hem om u te beschermen. Hij wees die verantwoordelijkheid van zich af. De handlangers van Nadir en Jenaid zijn naar u thuis gekomen om u te zoeken maar u was niet thuis. U besloot dan naar uw oom langs vaderskant te verhuizen. De volgende dag hebben zij eveneens aan uw zus gevraagd naar u. Uw familie verhuisde dan eveneens naar het huis van uw oom aan vaderskant. Twee dagen later vertrok u uit Afghanistan. Tijdens uw reis naar België is ook uw broer uit Afghanistan vertrokken. U vroeg op 5 april 2012 in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, een taskara van uw moeder en van uw vader, een Amerikaans rijbewijs van uw oom Said Daood, een Amerikaanse verblijfskaart van uw oom Said Daood, een eigendomsakte en twee schoolrapporten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met Nadir en Jenaid en hun handlangers. U verklaart dat zij de veiligheidsagent Rashid hebben vermoord en dat zij u eveneens dreigden te vermoorden indien u hen niet de eigendomsakte van het stuk grond zou geven (CGVS I, p. 9).

Vooreerst is het opmerkelijk dat u het Commissariaat-generaal geen enkele concrete informatie weet te geven over Nadir behalve het loutere feit dat hij de neef van de vice-president van Afghanistan is. U zegt in dit verband dat u nooit veel bezig was met die grond (CGVS I, p. 16), wat echter niet als een afdoende verklaring kan worden weerhouden voor dit merkwuurige gebrek aan kennis, te meer Nadir toch een machtig man is in Afghanistan en hij degene is waarmee u en uw familie reeds meerdere jaren problemen ondervinden. Hij is blijkens uw verklaringen bovendien degene die u naar het leven staat, waardoor u uiteindelijk besloot uw land te verlaten. Derhalve mag redelijkerwijze verwacht worden dat u meer weet te vertellen over hem.

Voorts is het opmerkelijk dat de vete tussen uw familie en Nadir en Jenaid reeds vijf jaar aan de gang is maar dat dit nu pas blijkt te escaleren en uitmondt in moord en doodsb bedreigingen (CGVS I, p. 11). U verklaart daarenboven niet te weten waarom Rashid opeens vermoord werd. U poogt nog te stellen dat de macht van uw oom Said Daood afgenomen is omdat hij niet meer in het parlement zit (CGVS I,

p. 14). Dit weet niet te overtuigen, temeer daar u net verklaart dat hijzelf en uw andere ooms – allen erfgenaam van het stuk grond – geen problemen hebben omdat zij machtig zijn (CGVS I, p. 7, 8, 9 en 13).

Het is bovendien vreemd dat u zegt dat zij Rashid hebben vermoord zonder bewijzen achter te laten omdat zij de minister van Defensie – een kennis van uw oom Said Daood – vreesden (CGVS II, p. 6). U zegt immers ook dat zij u gewoon hebben gezegd dat zij het waren die Rashid hebben vermoord (CGVS I, p. 9). Wanneer u dan om verduidelijking wordt gevraagd kan u louter meegeven dat zij alleen met u spraken en dat alleen geen bewijs is, wat echter - mede gelet op de hele voorgeschiedenis van het conflict - geenszins weet te overtuigen (CGVS II, p. 7).

Verder zegt u dat zij u de eerste keer hebben aangesproken wanneer u op de grond was gaan kijken. Zo zou uw oom eerder hebben gezegd dat het uw plicht was om geregeld naar de grond te gaan kijken omdat u ook een deel van de erfenis zou krijgen (CGVS II, p. 3). Eerder verklaarde u dat u moest gaan zien of alles in orde was omdat daar allerlei materialen van het ziekenhuis en wol voor tapijten bewaard werden (CGVS II, p. 2). Dit weet echter weinig te overtuigen daar uw familie net veiligheidsagenten hadden ingehuurd om een oogje in het zeil hielden (CGVS, p. 9). Bovendien zegt u later opeens dat u zich moest laten zien om de aanwezigheid van de eigenaar te tonen (CGVS II, p. 2). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u zich dan wel moest laten zien, zegt u dat als de bureu u zouden zien zij dit aan Nadir zouden doorzeggen zodat hij geen problemen zou geven (CGVS II, p. 3). Dit komt geenszins overtuigend over, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat er al eerder problemen waren ondanks uw aanwezigheid (CGVS I, p. 9). Dat de bureu handlangers zouden zijn van Nadir blijkt bovendien om een vermoeden uwentwege te gaan dat louter gebaseerd is op het feit dat zij problemen geven, zoals het blokkeren van het waterkanaal en de kinderen die ramen breken (CGVS II, p. 2). U kan daarenboven niet afdoende verklaren waarom uitgerekend u zich op de grond moest laten zien. U zegt dat u werd uitgekozen omdat u de oudste van de familie was en u daardoor het onderscheid tussen goed en slecht kon maken (CGVSII, p. 4). Dit is echter weinig overtuigend, temeer daar er ook nog ooms van u in Afghanistan wonen en zij uiteindelijk meer macht hebben (CGVS I, p. 13).

Vervolgens is het merkwaardig dat u beweert dat uw oom u geen bescherming wil geven tegen de mensen die uit zijn op dit stuk grond (CGVS I, p. 9 en 14). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw oom niet wilde dat uw moeder kwaad op hem zou worden indien er u toch iets zou overkomen, is allesbehalve overtuigend (CGVS I, p. 14). Bovendien is het toch wel bevreemdend dat heel uw familie, naar u verklaart, machtig genoeg is om problemen met uw belagers te voorkomen maar dat u en uw gezin op geen enkele manier bescherming zouden weten te verkrijgen terwijl uw moeder uiteindelijk de zus is van diezelfde machtige ooms (CGVS I, p. 7, 8, 9 en 13). Daarenboven is het wel heel merkwaardig dat uw oom van u verlangt dat u regelmatig naar de grond zou gaan om deze te bewaken maar dat hij vervolgens alle verantwoordelijkheid van zich af schuift wanneer hij u moet beschermen (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 3). Tevens benadrukt u zelf nog eens het belang van familiebanden in Afghanistan met betrekking tot de persoonlijke macht van iemand (CGVS I, p. 11 en 16, CGVS II, p. 6 en 10). Wanneer u later dan gevraagd wordt waarom uw oom u geen bescherming wil bieden zegt u opeens dat hij alles gedaan zou hebben dat hij kon maar dat hij niet in staat was om u te beschermen (CGVS II, p. 7 en 8). Ook dit weet opnieuw niet te overtuigen, temeer daar uw oom niet alleen machtig is maar ook nog eens goede contacten blijkt te hebben met de minister van Defensie, die door Nadir en zijn mensen geveesd wordt (CGVS II, p. 5).

Verder kan u niet verklaren waarom Nadir en Jenaïd koste wat het kost de originele eigendomsakte van deze grond in handen willen krijgen. Eerst zegt u immers dat ze zo **misschien** die grond op hun naam willen zetten om hem daarna door te verkopen. Daarna zegt u dan weer, enigszins in strijd hiermee, dat ze die akte **waarschijnlijk** gaan verbranden om het bewijs te vernietigen dat jullie die grond hebben gekocht (CGVS I, p. 13). Het feit dat u enkel kan gissen waarom zij die akte uiteindelijk zo nodig willen hebben – hoewel dit toch de oorzaak is van uw vlucht – doet verdere twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot weet ook uw verklaring als zou uw broer na uw vertrek eveneens uit Afghanistan gevlucht zijn omdat de handlangers van Nadir en Jenaïd hem eveneens zouden hebben aangesproken, niet te overtuigen. Zo zegt u eerst niet te weten of uw familie naar het huis van uw oom aan vaderskant is verhuisd voor of nadat uw broer Masiudin uit Afghanistan is vertrokken (CGVS I, p. 4). Uit latere verklaringen blijkt echter dat u nog twee dagen samen met uw familie bij uw oom heeft gewoond (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 9). Bovendien blijkt later uit uw verklaringen dat uw belagers uiteindelijk niet wisten waar uw broer en de rest van uw familie ondergedoken waren, waardoor het toch zeer

toevallig zou geweest zijn dat ze hem hebben gevonden (CGVS II, p. 10). U zegt in dit verband dat Masiudin vaker buiten kwam dan uw jongste broer Wares Ahmad – die zij nog niet hebben kunnen vinden – maar dit weet maar weinig te overtuigen (CGVS I, p. 15).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Kabul, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld (CGVS I, p. 3).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw ouders en uw schoolrapporten hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en scholing, die hier op zich niet worden betwist. Het Amerikaanse rijbewijs en de verblijfskaart van uw oom Said Daood, alsook de door u neergelegde eigendomsakte, betreffen kopies die derhalve slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Hoe dan ook staan uw familiale banden met Said Daood en het feit dat jullie een grond bezitten, in deze beslissing niet ter discussie.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in kopie als bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1, §2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een onderdeel 'Algemeen', stelt verzoeker betreffende de 'vrees omwille van politieke activiteiten' dat in tegenstelling tot wat het commissariaat-generaal beweert, er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat in asielzaken elk risico op vervolging in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, hoe miniem ook, in overweging wordt genomen. Verzoeker meent dat het *in casu* niet alleen om de vrees voor vervolging gaat, maar ook om ondergane vervolgingen, dat in geval van terugkeer naar Afghanistan, *a fortiori* in huidige omstandigheden, het risico voor hem op opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is. Gelet op deze feiten, kan volgens verzoeker, gesteld worden dat hij voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker argumenteert dat om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoeker wijst er ook op dat zijn afkomst door het commissariaat-generaal niet wordt betwist.

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting over het 'voordeel van de twijfel' en wijst erop dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een bepaalde soepelheid. Verzoeker citeert enkele paragrafen uit het UNHCR Handboek. Eveneens stelt hij dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, waarbij hij opnieuw verwijst naar een paragraaf uit het UNHCR Handboek. Verzoeker vervolgt dat het UNHCR opwerpt dat aan een kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker wijst erop dat verondersteld wordt dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, dat deze dan ook moet worden genomen in de geest van rechtvaardigheid en begrip en onderstreept nogmaals dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Hij argumenteert dat de verwerende partij stelt dat in zijn asielrelaas een aantal zaken uiterst merkwaardig overkomen, dat niettemin het commissariaat-generaal zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van verzoekers vrees, doch eerder op het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden baseert, dat hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag, er toch dient opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven, dat kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden het onderzoek van het bestaan van reële risico's niet beletten. Verzoeker meent dat in zijn geval het commissariaat-generaal zich eerder heeft toegespitst op voor het commissariaat-generaal bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van zijn vrees niet aantasten en dat hij voor elke van deze aspecten een

plausibele uitleg kan verschaffen. Op dit punt verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008, waarna hij een deel uit de motivering van het arrest citeert, en naar een arrest van de Raad van 2 maart 2011, waarin het evenwel niet over Afghanistan doch over Tsjetsjenië ging, maar de Raad zich uitgesproken heeft over gelijkaardige punten die, zo meent verzoeker, in zijn geval kunnen worden toegepast. Verzoeker vervolgt met een uiteenzetting over de inhoud van het arrest en concludeert dat de situatie van de asielzoeker over wiens asielprocedure de Raad zich heeft uitgesproken in het voornoemde arrest veel gelijkenissen vertoont met de situatie van verzoeker daar ook hij een verhoogd risico op vervolging vertoont; dat hij vervolgd wordt door mensen dewelke sterke banden vertonen met de autoriteiten, met name de neef van de vice-president en hij dus nooit op enige bescherming van zijn eigen autoriteiten zal kunnen rekenen. Bovendien stelt, volgens verzoeker het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn. Verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396; RvV 11 februari 2008, nr. 7136; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 891).

In een onderdeel 'Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij' betwist verzoeker bepaalde punten opgenomen in de bestreden beslissing. 'Omtrent Nadir' merkt verzoeker op dat hij nooit zelf in rechtstreeks contact heeft gestaan met Nadir, dat laatstgenoemde steeds handlangers stuurde en omwille van deze reden heeft hij niet meer informatie over deze persoon. Hij duidt erop dat hij voorheen nooit iets te maken heeft gehad met de gronden en het pas recent is dat verzoeker werd meegesleurd in het probleem van zijn oom, dat de laatste tijd de handlangers van Nadir achter hem aan zaten, dat hij de gemakkelijkste prooi was, dat zijn andere familieleden hoofdzakelijk in het buitenland verbleven en men hem achtervolgde om in het bezit te komen van de authentieke eigendomsakte. Verzoeker verduidelijkt dat Nadir in het bezit was van een vals document, dat Nadir dit document wou laten bestaan, maar de authentieke akte verbranden, zodat elk bewijs van de eigendomstitel van de familie van verzoeker kan uitgewist worden. Verzoeker stelt dat hij zeer onverwacht zijn land heeft moeten verlaten en dit op zeer korte tijd, dat hij niet in de mogelijkheid was om meer informatie te verzamelen over Nadir. 'Omtrent de escalatie van de situatie' duidt verzoeker erop dat zijn oom een voormalig parlements lid is en dat deze in die periode veel macht bezat en het niet mogelijk was hem te bereiken, dat de belagers het moment hebben afgewacht dat de macht van de oom aanzienlijk is verminderd, dat hij daarnaast moest streven naar het deel van de grond van zijn moeder en hij de verantwoordelijkheid naar zijn gezin toe droeg, dat hij en zijn gezin geen privébewakers kunnen veroorloven, dat uit angst zelfs zijn oom het land had verlaten, dat deze in de USA verblijft, hij hiervan bewijzen heeft voorgelegd tijdens zijn verhoor, dat dit niet wordt betwist door de tegenpartij, dat dit een teken is dat er wel degelijk iets aan de hand is en de oom inderdaad zelf niet meer kan beschermd worden of bescherming kan bieden, dat hij en zijn gezin als enige achter blijven en zo een al te gemakkelijke prooi worden. 'Omtrent het overlijden van Rashid' blijft verzoeker erbij dat hij door de handlangers van Nadir werd geïnformeerd over hun betrokkenheid bij de moord, dat dit uiteraard hem alleen mondeling werd meegedeeld, dat hij geen legaal bewijs 'is', dat niemand ooit zijn woord serieus zou nemen en dit totaal geen waarde heeft indien dit niet gesteund wordt door andere objectieve bewijzen. Verzoeker stelt dat hij goed genoeg wist dat hij met deze informatie geen verdere stappen kon ondernemen. Voor het overige volhardt verzoeker in het feit dat zijn verhaal waargebeurd is en behoudt zich het recht voor om nog documenten neer te leggen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en over het statuut van subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar 'recente' rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending (RvV 15 juni 2007, nr. 55; RvV 21 juli 2007, nr. 245; RvV 11 september 2007, nr. 1663). Verzoeker meent dat het CGVS geenszins heeft rekening gehouden met het profiel met verhoogd risico van verzoeker, dat nochtans de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde acuter is omwille van zijn persoonlijk profiel naar aanleiding van zijn vervolging door familieleden van de vice-president. Verzoeker meent dat men bovendien rekening dient te houden met het feit dat Kabul een zeer dure stad is en verzoeker er nooit kan overleven, dat de prijzen er zelfs hoger liggen dan hier in Europa, dat het commissariaat-generaal verzoeker bijgevolg niet zomaar kan terugsturen naar Afghanistan zonder zekerheid te hebben over veilige vestigingsalternatieven in Kabul, dat het tegenovergestelde kennelijk in strijd is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat in onderhavig geval er alleszins fundamentele elementen ontbreken om de nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde te kunnen uitsluiten. Verzoeker meent dan ook dat de zaak minstens zou moeten worden teruggezonden naar het commissariaat-generaal voor een bijkomend onderzoek op vlak van subsidiaire

bescherming indien de Raad, bij weigering van de vluchtelingenstatus, te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Volledigheidshalve onderstreept verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul niet zo veilig is als het commissariaat-generaal beweert. Verzoeker verwijst naar en citeert hiervoor uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van 24 augustus 2011 alsook verwijst hij naar en citeert hij uit het standpunt van UNHCR van 17 december 2010 over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul. Verzoeker meent dat hij er dus zeker gevaar loopt.

Verzoeker vraagt de Raad om in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en de asielprocedure door te verwijzen naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met Nadir en Jenaid en hun handlangers. Verzoeker verklaarde dat voornoemde personen de veiligheidsagent Rashid hebben vermoord en dat zij hem eveneens dreigden te vermoorden indien hij hen de eigendomsakte van het stuk grond niet zou geven. De commissaris-generaal vindt het vooreerst opmerkelijk dat verzoeker geen concrete informatie weet te geven over Nadir, behalve het loutere feit dat hij de neef is van de vice-president van Afghanistan. Verzoekers vergoelijking dat hij niet veel bezig was met de grond is niet afdoende volgens de commissaris-generaal, te meer daar Nadir toch een machtig man is in Afghanistan en hij degene is waarmee verzoekers familie al meerdere jaren problemen ondervindt en verzoeker naar het leven staat. De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker weinig afdoende en overtuigende verklaringen aflegt in verband met het waarom hij naar de gronden moest gaan kijken alsook in verband met waarom net hij moest gaan kijken, en vervolgt dat het ook merkwaardig is dat zijn oom hem geen bescherming wou geven tegen de mensen die uit zijn op het stuk grond alsook dat het bevreemdend is dat heel de familie van verzoeker machtig genoeg is om problemen met zijn belagers te voorkomen maar dat hij en zijn gezin op geen enkele manier bescherming zouden weten te krijgen terwijl zijn moeder uiteindelijk de zus is van die machtige ooms. Eveneens oordeelt de commissaris-generaal dat het merkwaardig is dat verzoekers oom van hem verlangt dat hij regelmatig naar de grond gaat om deze te bewaken maar dat hij vervolgens alle verantwoordelijkheid van zich af schuift wanneer hij verzoeker moet beschermen. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoekers verklaring als zou zijn oom alles gedaan hebben dat hij kon maar hij niet in staat was hem te beschermen, niet weet te overtuigen daar zijn oom niet alleen machtig is maar ook nog eens goede contacten blijkt te hebben met de minister van Defensie die door Nadir en zijn mensen gevreesd wordt. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoeker niet kan verklaren waarom Nadir en Jenaid de originele eigendomsakte van de grond in handen willen krijgen; dat het feit dat hij enkel kan gissen waarom zij de akte zo nodig willen hebben, hoewel dit de oorzaak is van verzoekers vlucht, verdere twijfels doet rijzen aangaande de geloofwaardigheid van zijn relaas. Ten slotte stelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaring als zou zijn broer na zijn vertrek eveneens uit Afghanistan gevlucht zijn omdat de handlangers van Nadir en Jenaid hem eveneens zouden hebben aangesproken niet weet te overtuigen daar verzoeker geen duidelijke verklaringen aflegt over de verblijfplaats van zijn familieleden net voor en na zijn vertrek, daar uit zijn verklaringen blijkt dat de handlangers niet wisten waar verzoekers familie ondergedoken was en het dan ook zeer toevallig zou zijn dat ze de broer gevonden hebben.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat, gezien verzoekers verklaringen, de veiligheidssituatie in Kabul dient beoordeeld te worden. De commissaris-generaal oordeelt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd is, dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is en concludeert dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De commissaris-generaal stelt dat de door verzoeker bij zijn asielaanvraag neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen, dat de taskara's en schoolrapporten betrekking hebben op zijn identiteit, herkomst en scholing die niet worden betwist, dat het Amerikaans rijbewijs en verblijfskaart van zijn oom alsook de eigendomsakte kopies betreffen die een beperkte bewijswaarde hebben, dat hoe dan ook zijn familiale band met zijn oom en het feit dat zij grond bezitten niet ter discussie staat.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er in eerste instantie op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Met betrekking tot het onderdeel 'Betreffende bepaalde argumenten van de tegenpartij', stelt de Raad vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

2.6.1. De uiteenzetting die verzoeker aangeeft in zijn inleidend verzoekschrift 'Omtrent Nadir' berust grotendeels op een herhaling van wat hij reeds aanbracht voor de commissaris-generaal en is niet van die aard om het motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat *"het opmerkelijk (is) dat u (...) geen enkele concrete informatie weet te geven over Nadir behalve het louter feit dat hij de neef van de vice-president is. U zegt in dit verband dat u nooit veel bezig was met die grond (CGVS I, p. 16), wat echter niet als een afdoende verklaring kan worden weerhouden voor dit merkwaardige gebrek aan kennis, te meer Nadir toch een machtig man is in Afghanistan en hij degene is waarmee u en uw familie reeds meerdere jaren problemen ondervinden. Hij is blijkens uw verklaringen bovendien degene die u naar het leven staat, waardoor u uiteindelijk besloot uw land te verlaten. Derhalve mag redelijkerwijze verwacht worden dat u meer weet te vertellen over hem."* en *"U kan daarenboven niet afdoende verklaren waarom uitgerekend u zich op de grond moest laten zien. U zegt dat u werd uitgekozen omdat u de oudste van de familie was en u daardoor het onderscheid tussen goed en slecht kon maken (CGVSII, p. 4). Dit is echter weinig overtuigend, temeer daar er ook nog ooms van u in Afghanistan wonen en zij uiteindelijk meer macht hebben (CGVS I, p. 13)"* alsook *"Verder kan u niet verklaren waarom Nadir en Jenaid koste wat het kost de originele eigendomsakte van deze grond in handen willen krijgen. Eerst zegt u immers dat ze zo misschien die grond op hun naam willen zetten om hem*

daarna door te verkopen. Daarna zegt u dan weer, enigszins in strijd hiermee, dat ze die akte waarschijnlijk gaan verbranden om het bewijs te vernietigen dat jullie die grond hebben gekocht (CGVS I, p. 13). Het feit dat u enkel kan gissen waarom zij die akte uiteindelijk zo nodig willen hebben – hoewel dit toch de oorzaak is van uw vlucht – doet verdere twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw relaas.” te weerleggen. Verzoekers argument ter vergoelijking van het gebrek aan informatie over Nadir, met name dat hij zeer onverwacht zijn land heeft moeten verlaten en dit op zeer korte tijd en aldus niet in de mogelijkheid was om meer informatie te verzamelen over Nadir, verschoont het gebrek aan inspanning om geïnformeerd te zijn omtrent de gebeurtenissen en de daarbij betrokken personen die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst, niet. De vastgestelde desinteresse doet overigens verder afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees.

2.6.2. Ook in zijn uiteenzetting ‘Omtrent de escalatie van de situatie’ komt verzoeker niet verder dan het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Waar verzoeker stelt dat zelfs zijn oom uit angst het land heeft verlaten, dat deze in de USA verblijft en hij hiervan bewijzen heeft voorgelegd tijdens zijn verhoor en dat dit niet betwist wordt door de tegenpartij, stelt de Raad vast dat verzoeker een kopie van een Amerikaans rijbewijs en verblijfskaart van zijn oom heeft voorgelegd. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat het kopies betreffen die derhalve slechts een beperkte bewijswaarde hebben alsook dat zijn familiale band met zijn oom niet ter discussie staat. De Raad vervolgt dat het Amerikaanse rijbewijs en verblijfskaart van zijn oom slechts betrekking hebben op de verblijfplaats van zijn oom maar geenszins aantonen dat verzoekers oom het land heeft verlaten uit angst voor dezelfde problemen die verzoeker vreest of dat dit een teken is dat er wel degelijk iets aan de hand is en de oom zelf niet meer kan beschermd worden.

2.6.3. Eveneens met betrekking tot verzoekers argumentatie ‘omtrent het overlijden van Rashid’ dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet verder komt dan het louter herhalen van eerder tijdens het gehoor afgelegde verklaringen. De Raad herhaalt dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.7. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen poging onderneemt om de overige argumentatie in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker betwist de motieven die betrekking hebben op de weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de reden waarom verzoeker naar de grond moest gaan kijken, de louter op een vermoeden van verzoeker gebaseerde bewering dat de burenhandlangers zijn van Nadir, het niet verlenen van bescherming door zijn oom, het niet kunnen krijgen van bescherming terwijl verzoekers moeder de zus is van machtige ooms, verzoekers weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot wat gebeurde met zijn familie na zijn vlucht, niet. Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing en het ontbreken van enige argumentatie omtrent de overige motieven van de bestreden beslissing in het verzoekschrift van verzoeker, blijft de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande overleidend en neemt de Raad deze over.

2.8. Waar verzoeker aanstipt dat men niet alleen de vrees voor vervolging maar tevens de reeds ondergane vervolgingen dient in acht te nemen, merkt de Raad op dat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de geloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen. De Raad kan dan ook geen rekening houden met reeds ondergane vervolgingen, daar deze beweringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.9. Inzake de algemene opmerking dat om verzoekers persoonlijke vrees beter te begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen, wijst de Raad erop dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gewijzigd door artikel 24 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat de commissaris-generaal rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst. Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat dit niet het geval zou geweest zijn.

2.10. Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend op voorwaarde evenwel dat het asielrelaas geloofwaardig is en dat, om de geloofwaardigheid van het

relaas te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is. Betreffende de opmerking dat rekening dient te worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met het specifieke profiel van verzoeker geen rekening werd gehouden. Het betreft hier overigens een loutere theoretische opmerking, verzoeker werkt niet *in concreto* uit dat de verwerende partij met zulke elementen geen rekening heeft gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de proceduredids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.11. Inzake verzoekers argumentatie dat de onderzoeker, die een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze dient te nemen in de geest van rechtvaardigheid en begrip, dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's, de commissaris-generaal zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van verzoekers vrees, doch eerder op het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden baseert, dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit de kern van de zaak moet blijven, dat kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden het onderzoek van het bestaan van reële risico's niet beletten, dat de commissaris-generaal zich eerder heeft toegespitst op bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van zijn relaas niet aantasten en zijn verwijzing inzake naar arrest nr. 16 891 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008, waarin onder meer gesteld wordt dat in geval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolging dat zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over de overige elementen, stelt de Raad vast dat dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar, zoals reeds gesteld, het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève te toetsen.

2.12. Verzoeker verwijst nog naar een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2011, de Raad wijst erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.13. Waar verzoeker in een theoretische beschouwing stelt dat het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrijstelt om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspruiten uit elementen van het dossier die zeker zijn en verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad, herhaalt de Raad dat het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd, zodat niet duidelijk is, en verzoeker ook niet aangeeft, welke elementen, die de kern van zijn asielrelaas betreffen, dan 'zeker' zouden zijn.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan

de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. Inzake verzoekers argumentatie dat het commissariaat-generaal geenszins rekening heeft gehouden met het profiel met verhoogd risico van verzoeker, dat nochtans de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde acuter is omwille van zijn persoonlijk profiel naar aanleiding van zijn vervolging door familieleden van de vice-president, wijst de Raad er opnieuw op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar zijn vermeend profiel.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul niet zo veilig is als de commissaris-generaal beweert.

2.19. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

"Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.20. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld. De artikelen/rapporten waarnaar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift

verwijst en uit citeert zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan, Kabul door de commissaris-generaal. Het eerste artikel betreft een algemeen ambtsbericht Afghanistan dat dateert van 24 augustus 2011 en handelt over de periode 2010-eerste helft 2011, zodat dit niet dienstig kan worden aangevoerd om de beoordeling die de commissaris-generaal maakte op basis van rapporten daterend van juni en juli 2012 die respectievelijk handelen over de periode juli 2011-mei 2012 en januari 2011 tot en met maart 2012, te weerleggen. Het tweede rapport waarnaar verwezen wordt betreft de '*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan*' van 17 december 2010, betreffende de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in Kabul. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal dit rapport in zijn beoordeling heeft betrokken, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing. De loutere verwijzing naar en citering uit enkele alinea's uit dit rapport zonder aan te geven waarom de beoordeling van de commissaris-generaal betreffende dit zelfde rapport niet kan gevolgd worden, is niet dienstig.

2.21. Waar verzoeker desbetreffend verwijst naar drie 'recente' arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2007 waarin wordt gesteld dat de 'algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van een land, dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending' benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

2.22. Waar verzoeker nog aanvoert dat men rekening dient te houden met het feit dat Kabul een zeer dure stad is en verzoeker er nooit kan overleven, stelt de Raad vast dat een dergelijk economisch en hypothetisch argument om zijn onmogelijkheid om naar zijn land van herkomst terug te keren te staven, niet dienstig kan aangevoerd worden.

2.23. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.24. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.25. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER